

# ΑΦΡΟΔΙΤΗ

## Τ' ΑΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Πρὸς τὴν δύσι ὁ ἥλιος τ' ἄρμα του γυρνᾷ,  
τὰ χρυσᾷ μαλιά του κυματίζουν·  
βάθουν ζεμπουλένια τ' ἀψηλὰ βουνά,  
πορφυρά τὰ οὐράνια χρωματίζουν.

Ζώνουν μὲ σχιστές, κροσσάτες ἀντηλιές  
κάθε συννεφιά τῆς ἀτμοσφαίρας,  
σὺν χρυσές ταντέλες καὶ τρανταφυλλιές  
'ς τὸν γαλάζιο πέπλο τῆς 'Εσπέρας.

Κι' ἀψηλὰ ἀπ' τὰ κρόσσια ἐκεῖ τῆς συννεφιάς,  
σὺν διαμάντι ποῦ ὅλ' αὐτὰ στολίζει.  
τ' ἄστρο τῆς 'Αγάπης καὶ τῆς Εὐμορφιάς,  
ἡ γλυκεῖα 'Αφροδίτη μ' ἀντικρύνει.

Πρῶτο ἀπ' ὅλα τ' ἄστρο μέσ' 'ς τὸν οὐρανό,  
πρῶτος ἀπ' τὸν λόφο σ' ἀγναντεύω :  
Σὺν ἀποσπερίτη, σὺν αὐγερινό,  
ἄστρο τῆς 'Αγάπης, σὲ λατρεύω !

Τ' ἄρμα τοῦ ἡλίου κ' ἡ ζωὴ τῆς γῆς  
μέσ' ἀπὸ τοῦ χάους τὴν ἀγκάλη  
δὲν ξυπνοῦν, δὲν βγαίνουν, ἄστρον τῆς αὐγῆς,  
πρὶν ἰδοῦν τὸ φῶς σου νὰ προβάλλῃ.

Μὰ καὶ κάθε πόθος 'ς τὴν καρδιά κρυφός,  
κάθε ἱκανότης μέσ' 'ς τὴν φύσι,  
μήπως δὲν κοιμούνται, πρὶν ἀγάπης φῶς  
'ς τὸν ὁρθὸ τὸ δρόμο τὰ ξυπνήσῃ :

'Σ τοῦ Θεοῦ τὸν κόρφο τ' ἄτομα χυτὰ  
ἐκοιμοῦνταν, τῶνα χώρια ἀπ' τ' ἄλλο.  
Μ' ἓνα βλέμμ' ἀγάπης τᾶσμιξε κι' αὐτὰ  
κ' ἔκαμαν τὸν κόσμον τὸν μεγάλο.

Κι' ἀπὸ τότε ποῦεῖπε κ' ἔγεινε πρωτὶ,  
κ' ἔβαλε καρδιές μέσα 'ς τὰ στήθη,  
πάντ' ἀπ' τὴν ἀγάπην κάθε μιὰ ζωὴ,  
κάθε ἀστέρι 'ς τὴν ζωὴ ὠδηγήθη.

Πρῶτο ἀπ' ὅλα τ' ἄστρο μέσ' 'ς τὸν οὐρανό,  
ἄστρο τῆς 'Αγάπης, σ' ἀγναντεύω :  
Σὺν τοὺς Μάγους σκύβω καὶ σὲ προσκυνῶ,  
σὺν ἐρωτευμένος σὲ λατρεύω.

Σὺ, κ' ὅταν πλαγιάσῃ ὁ ἥλιος καὶ ταφῇ,  
διαμαντένιο τ' ὕ κρατεῖς λαμπάδι·  
σιγογέρονεις 'ς τὴ στρωμνὴ του, σὺν κρυφῇ,  
σὺν γλυκεῖα του ἀγάπην κάθε βράδυ.

Καὶ ἡ πιστὴ ματιὰ σου 'ς τὴν θλιμμένη γῆ  
φαίνει μιὰ παρηγοριά μεγάλην·  
Μὲ τὸν ἥλιο ποῦ πενθοῦμε τὴν αὐγὴ  
μόνο σὺ θὰ μᾶς ἐνώσῃς πάλι.

Μά, κ' ὁσάκις δύσῃ μιὰ ζωὴ θνητή,  
Καὶ χαθῇ, σὺν φῶς ποῦ τελειώνει,  
μήπως ἡ ἀγάπην τῶν καρδιῶν μ' αὐτὴ  
κ' ἔξω ἀπὸ τὴν γῆ δὲν μᾶς ἐνώνει ;

Πρῶτο ἀπ' ὅλα τ' ἄστρο μέσ' 'ς τὸν οὐρανό,  
ἄστρο τῆς 'Αγάπης, σ' ἀγναντεύω :  
Σὺν τοὺς Μάγους σκύβω καὶ σὲ προσκυνῶ,  
σὺν ἐρωτευμένος σὲ λατρεύω !

Πάνω ἀπὸ τὸν τάφο ὁ νοῦς μας σιωπᾷ  
Νύχτα βλέπει καὶ μηδὲν ἐμπρὸς του.  
Τῆς ἀγάπης ἡ ἀχτίνα διασκορπᾷ  
τὸ βαθὺ σκοτάδι τοῦ ἀγνώστου :

Μὲ τ' ἀχνὰ τῆς χέρια μάννα θλιβερὴ  
'ς τοῦ παιδιοῦ τὸ χῶμα ἀλαφροσκάπτει·  
Λούλουδα φυτεῖ, γιὰ νὰ τὰ χαρῇ,  
λύχνο γιὰ παρηγοριά τοῦ ἀνάψῃ.

Μὲ τὰ μάτια ποῦ θρηνεῖ τὰ χαρωπὰ  
ἡ ἀγάπην 'ς τὴν καρδιά δὲν σβύνει :  
'Σ τὰ ὁρφανὰ γιὰ τὸ παιδί τῆς τὴν σκορπᾷ,  
'ς τὰ φτωχὰ τὴν δίδει ἐλεημοσύνη,

Κ' ἔτσι τῆς 'Αγάπης ἡ θερμὴ πνοὴ  
δυσὸ ζωὲς 'ς ἓνα νεκρὸ χαρίζει :  
Μιὰ μέσ' 'ς τὴν καρδιά μας, πρόσκαιρη ζωὴ,  
μιὰ αἰώνια, ποῦ ὁ καθεὶς ἀξίζει.

Πρῶτο ἀπ' ὅλα τὰστρο μέσ' 'ς τὸν οὐρανό,  
ἄστρο τῆς 'Αγάπης, σ' ἀγναντεύω :  
Σὺν τοὺς Μάγους σκύβω καὶ σὲ προσκυνῶ,  
σὺν ἐρωτευμένος σὲ λατρεύω !

Ὡς καὶ τοῦ ἀθέου ἡ καρδιά μαζί  
μ' ἓναν ἀσκητὴ θὰ συμφωνήσῃ :  
Δίχως ἄλλο ἐντὸς τῆς κάθε πλάσμα ζῆ,  
κάθε τι, ποῦ ἀλὴ θεία εἶχε ἀγαπᾷ σ' εἰ.

Δίχως ἄλλο, μέσ' 'ς τὰ στήθια τὰ ἱερὰ  
τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ἀγάπην γεννημένες,  
δὲν πεθαίνουν οἱ ψυχὲς καμμιὰ φορὰ,  
καὶ ἄς ἦνε οἱ σόρκες μας θαμμένες.

Μὲ ἀγάπην ἀπ' ἄστρο ε' ἄστρο τὲς περνᾷ,  
νὰ χαροῦν τῶν ἔργων του τὰ κάλλη  
'Ὡς ποῦ νὰ ἐνωθοῦμε ὅλοι μας ξανά  
'ς τοῦ Κοινοῦ Πατρός μας τὴν ἀγκάλην.

Πρῶτο ἀπ' ὅλα τ' ἄστρο μέσ' 'ς τὸν οὐρανό,  
πρῶτος ἀπ' τὸν λόφο σ' ἀγναντεύω :  
'Σ τὸν ἀποσπερίτη, σὺν αὐγερινό,  
ἄστρον τῆς 'Αγάπης, σὲ λατρεύω !